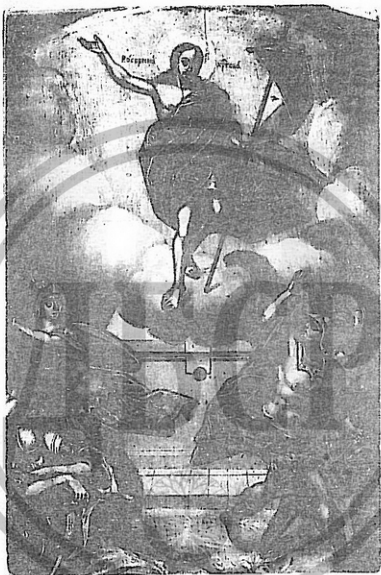

201.

ВЕЗДИНСКИ ВЕСНИК

град

БЕЗДИНСКИ ВЕСНИК

БЛАГОСЛОВ ПРЕСВЕТЕ БОГОРОДИЦЕ БЕЗДИНСКЕ

АРАД Бр.1/1991

С благословом
Његовог Преосвештенства Господина Др. САВЕ
Епископа шумадијског
и
Администратора Епархије темišварске

Уређивачки одбор:

Стеван Рајић, арадски окружни протопрезвитер (главни
и одговорни уредник); Благоје Чоботин, парох у Кетфе-
љу (графичка обрада-уредник); Милан Јоргован, парох у
Варјашу (уредник); Огњан Плавшић, парох у Вел. Св. Нико-
ли (уредник).

Издаје:

Српски православни протопрезвитерат арадски
у Араду
Епархија темišварска

2900 Арад, Српски Трг бр. 7/8

Часопис излази повремено.

ПРЕДГОВОР

У 116 псалму, псалмопевац Давид овако вели: "Мило ми је што Господ услиши молитвени глас мој; што пригну к мени ухо своје; и зато ћу га у све дане своје призивати" (ст.1-2).

Заиста Господ је услишио глас молитве наше. Победом добра, децембра 1989 године, зло је поклекло. Поклекли су сви они притисци, који су се на нас у цркви вршили. Поделом Епархије Темешварске по старим начелима, коју је 1990 год. извршио владика Сава-администратор Епархије Темешварске - васпостављањем старих протопрезвитерата, синило је сунце правде и у нашој Српској Темешварској Епархији. Постали смо слободни - можемо да у миру деламо на великој живи Господњој.

Приликом посете Његовог Преосвештенства Епископа Господина Др. Саве, Фенлаку, о Малој Госпојини 1990 год. (када је освећен храм овог места) учињен је значајан и пресудан корак у историји нашег Арадског Протопрезвитерата у историји Епархије Темешварске, у историји Српске Цркве. По договору са свештеницима свога протопрезвитерата, окружни прота арадски Стеван Рајић је тога дана - на Малу Госпојину - издејствовао од владе Саве благослов. Наш је Архијереј благословио оснивање једног верско-информативног листа-часописа, којег да издаје Арадски Протопрезвитерат.

Вредни прота је одмах кренуо на посао. Окупио је свештенике свога протопрезвитерата на редовном скупу, који је одржан у Варјашу 23 октобра 1990, и овде је изабран и оформљен нови уређивачки одбор. На овом су се састанку, присутни свештеници усагласили и око назива часописа и решили да се часопис назива "БЕЗДИНСКИ ВЕСНИК".

Залагањем вредног уређивачког одбора, у часопису ће првенствено бити објављивани чланци богословског, верско-информативног и верско-историјског карактера. Такође ће љубитељи поезије моћи, да у страницама часописа уживају у лектури пое-

зије духовног карактера. Неће из часописа изостајати ни некролози.

Наш ће часопис објављивати и информисати богољубиви народ Епархије Тимшварске а првенствено Арадског Протопрезвитерата о значајним верским догађајима и збивањима са подручја Арадског Протопрезвитерата а што не и Тимшварске Епархије на шире.

Још на самом почетку овог важног књижевног пута, вредни уређивачи часописа, потрудиће се да своје вернике и све остале читаоце не изневере, већ да странице овога часописа обогате што занимљивијим чланцима.

У нади да ће нам Господ Бог у томе помоћи, и да ће богољубиви народ наш српски бити заинтересован и за овај часопис, духовни додатак наше хришћанске духовне хране, ја свим добрим Србима топло препоручујем овај часопис, користећи Спаситељеве речи, које их је Он изговорио свима нама а које гласе: "Ево стојим на вратима и куцам: ако ко чује глас мој и отвори врата, ући ћу к њему и вечераћу с њиме, и он са мном". (Откр. Јов. 3, 20).

Јереј, Благоје Чоботин

www.dbsr.ro

Проповед на Ускрс

Х Р И С Т О С В А С К Р С Е !

" И рече Господ апостолима својим :
Ви сте жалосни; али ћу Вас опет ви-
дети и радоваће се срце ваше, и ва-
ше радости нико не ће узети од вас!
(Јов.16,22).

Ове речи казао је Господ Спаситељ својим апостолима кад је било дошло време Његовог страдања, па да би ожалостене ученике и утешио Господ им каже да ће их и после смрти на скоро видети. И једва три дана после погребa Спаситељевог про-ђоше и Он им се јави, ученици се обрадоваше и ту им радост ни-ко и никада није могао одузети. То је била божанска радост, ко-ја је ученицима улила толико моћи да су они међу безбројним непријатељима проповедали без страха Христа распетог. Та је радост била небеска, па зато је и могла дати оним обичним ри-барима, Христовим ученицима, толико снаге да своје непријатеље обратe у пријатеље.

Ученици су сопственим очима видели божанско лице Госпо-да, лице које мало пре беше покривено завесом смрти. Ученици су сопственим ушима чули небески глас који је мало пре са кр-та рекао: "сврши се" (Јов.19,30), а после три дана више је пута поновио: "радујте се, мир вам" (Јов.20,19). Ученици су сопственим очима видели и својим рођеним рукама опипали оно пречисто Гос-подње тело, које мало пре беше изравањено а сад се јавља као чист дух па при затвореним вратима улази у собу, где се учени-ци беху искупили бојећи се од Јудеја.

Између свих чудеса што је Спаситељ учинио, најјасније је чудо васкрсење Његово. Да Христос није васкрсао узалудна би би-ла сва пређашња чудеса. Узалудна би била вера наша. Васкрсењем својим потврдио је Исус и доказао да је Он заиста Бог и да је Његова наука света и божанствена. Јер ко осим једног свемогу-ћег Бога може снагом својом, кад је већ умро и погребен, жив о-пет устати из гроба? Но Христос је устао, Он је васкрсао о на^двда-дао смрт, дакле Он је Бог и наука је Његова божанствена.

С тога и ми, и ако телесним очима не видимо нашег Спаситеља васкрснута из мртвих, ипак ми верујемо да је Господ васкрсао и зато се радујемо и веселимо овом великом дану, јер и црква данас пева: "Ово је дан кога је створио Господ, радујмо се и веселимо му се". Ако замислимо неограничену љубав Божију, који је благоволео да спасе људе од претешког јарма греха; ако са пажњом размислимо да су сви који верују у Господа Спаситеља наследници небеског и бесмртног царства; ако озбиљно проучимо вечну славу Богочовека у коју је ушао сретством својих страдања и крста - без сумње да ћемо се из све душе радовати овом дану.

Да би наша данашња радост била на корист нашег спасења, она треба да личи на радост апостола Христових. Божански апостоли и жене мироносице, чим су чули за васкрсење свога учитеља, одмах су похитали ка гробу да се лично увере истинитог Спаситељевог васкрсења. Зато смо и ми хришћани, који верујемо да је Христос васкрсао из мртвих показали своју радост због Спаситељевог васкрсења, те смо ових дана похитали светоме храму, гледајући побожно све иконе и животворни крст Господњи, па смо се са вером и љубављу поклонили њима и целивали их. Слушали смо са пажњом радосне песме, које су нас духовно узвисиле, те смо се осећали да заиста славимо дан Васкрсења Господњег. Нека то увек тако буде, дајући све од себе за науку, веру и праву Васкрслог Господа, који је пролио своју невину крв на Голгооти за опроштај грехова наших, и који нам вечно говори: купајте и отвориће Вам се, иштите и примиће те. А Бог мира и љубави, васкрсавши из мртвих нека нас чува и помаже у сваком добром делу како би радили само оно што је Богу угодно, коме нека је част и слава кроз све векове. Амин!

Прота СТЕВАН РАЈИЋ

ИСТОРИЈСКИ ПРЕГЛЕД СРПСКЕ ПРАВОСЛАВНЕ ЦРКВЕ У ЧАНАДУ

Првобитна црква у Српском Чанаду датира, по немачким изворима, још из 1717 године.

Садашња црква, која је до 1889 године била у заједници са Румунима, сазидаана је на темељима првобитног храма, који је био продужен и дозидан у висини године 1773, за време владавања Марије Терезије, митрополита Викентија Јовановића и епископа Мојсија Путника. Деоом, Срби су остали у овој цркви док су Румуни себи саградили другу. Црква је зидаана у облику лађе.

1833 године направљен је торањ од дасака и обучен у лим од бакра. Црква је грађена од печених цигала, покривена са крепом, а 1971 год. цео је кров покривен лимом.

Што се тиче унутрашњости, као и уметничких радова извршених на зидовима, не постоје ранијих података нити каквих документарних списа осим из 1901 године. Те године уметничке радове извршили су масном бојом Сергије Којић и Георгије Терзић, уметници из Вел. Кикинде, и то сцене из Старог и Новог Завета (на своду). Ипак, на зидовима женске цркве израђене су две фреске: св. мати Ангелина и Пресвета Богородица од непознатог живописца. Унутрашње малтерисање обавили су Антон Паул из Срп. Чанади и Арон Живковић из Старог Бечеја.

Иконостас и Трон Матере Божије у орнаменталном барокном стилу, дела су непознатог аутора (за сад). По мишљењу Г-ђе Вукосаве Поповић, кустоса Државног Музеја из Зрењанина, која је посетила цркву 1964 године, уметнички радови су од велике вредности.

Спољашње оправке на цркви извршене су 1833, 1956, 1971 и 1985 године.

Унутрашње оправке биле су 1901 и 1975 г. када се увело и електрично осветљење у храму. Све ове оправке извршили су верници парохије путем добровољних новчаних прилога и радом.

У торању постоје 4 звона, од којих је посебно интересан-

тно велико звоно, на којем је утиснута икона св.О.Николаја.

Иконе од уметничке вредности у храму су следеће: 1. Крштење Г.Исуса Христа-велики формат на платну, рад чувеног сликара Николе Алексића. Икону је даровао Гроф Јован од Нако 1862 године; 2. Икона Пресвете Богородице, дар Грофинје Анастасије од Нако, 1862 године.

Служитељи олтара храма св.Николе у Српској Чанади били су следећи: Наум Божић (1.706-1.727); Теодор Маборски (1732-1783); Андрија Петровић (1752-1769); Јован Савић (1755-1779); Стефан Стефановић (1755-1797); Гаврило Марковић (1779-1789); Јаков Петровић (1784-1819); Михајло Поповић (1791-1804); Михајло Наумовић (1791-1799); Петар Марковић (1797-1798); Арон Петровић (1791-1808); Јован Поповић (1800-1815); Јован Углерин (1801-1811); Арон Стефановић (1805-1810); Сава Ђаковић (1810-1843); Андрија Протић (1811-1836); Петар Ђаковић (1816-1854); Константин Ванча (1836-1851); Теодор Петровић (1840-1860); Нестор Живић (1842-1872); Михајло Молнар (1852-1870); Андрија Путић (1863-1905); Живан Јанкохидац (1907-1912); Др. Коста Ђурић (1913-1919); игуман Герман Јокић (1919-1922); јеромонах Сергије Јовановић (1922-1924); Јован Драгојевић (1925-1929); Стеван Поповић (1929-1940); Јован Драгојевић (1940-1950); Светислав Сележановић (1950-1967) и Георгије Плавшић (1968-до данас).

Света Српска православна црква име храмовну славу - "Пренос моштију Св.О.Николаја 9/22 маја. Како храмовне славе тако и светосавске славе најсвечаније се прослављају.

Статистика за 1845 годину сведочи да је парохија те године бројала 3.860 душа са 1.400 домова, а данас броји 412 душа са 146 дома.

Иако је такво бројно стање какво је, верници се брину за издржавање своје светиње; одржавају обичаје наслеђене од својих предака; посећују св. храм недељом и о празницима у доста повољном броју; одржава се веронаука са децом.

Нека Господ Бог подржи ову цркву, парохију и народ.

Протојереј Георгије Плавшић
парох чанадски

Зрнца за душу:

Д У Х О В Н О С А Ћ Е

Не хвали се ни успесима а не очајавај ни због погрешака.

Св.Јефрем Сирин

Грешити је ствар људи;очајавати је ствар ђаволска.

Св.Нил Синајски

Сећај се,да је Христос умро за грешнике а не за правед-
нике.

Св.Исаа Сирин

Христос не би имао праведника,кад не би милостиво примао
грешнике.Број светих увек се увеличава из броја грешника.

Блажени Августин

Могуће је,могуће је и при последњем издисају угодити Бо-
гу!Покајање не зависи од дужине времена,него од усрдности
грешника.Позног покајања нема све дотле,докле човек живи у
овом свету.

Св.Тихон Задонски

Само онда можемо одбацити наду на покајање,када у пакао
доспемо,јер тамо нам ни једна лекарија не може помоћи.Докле
смо овде,ма било и у дубокој старости,или чак и на вратима
саме смрти,покајање је благотворно и спасоносно.

Св.Јован Златоуст

Не очајавај,ма и у велике грехе падао,кад знаш како је
неизмерно милосрђе Божје.Не очајавај,ако и саму смрт пред со-
бом видиш,него нека мисао о милосрђу Божјем не буде за тебе
утеха да и даље грешиш,јер Бог је милостив према грешницима,
али само према онима који се кају.За упорне и непокајане греш-
нике Он је правосудан.

Не очајавај,али не буди ни безбрижан,јер Господ је ми-
лостив али и праведан.

Св.Јован Златоуст

Милостиња вреди кад се даје од зарађеног,а не од отетог
"Ако дајеш,то дај од свога,и не храни нити одевај сиромахе
оним што не припада теби.

Св.Григорије Богослов

КАКО ТРЕБА У ЦРКВУ ИЛИ У ЦРКВИ
СЕ ПОНАШАТИ

1. Када поћеш у цркву мисли, да у Дом Цара небеског идеш, где са страхом и радомљу стајати треба, исто онако, као што би на небу стајао пред небесним Царем. И црквене песме на ово нас упућују, које кажу: кад у храму стојиш, мисли да на небу стојиш.

2. Ако желиш да ти молитва корисна буде, опрости сваком, који те увредио, његове грехове, да би и ти могао рећи: Оче наш, који си на небу, опрости нам грехове наше, као што и ми опраштамо онима који су нама згрешили. Знај да ако не опростиш ближњему увреде неће ни Бог теби опростити грехове твоје (Мат. 6, 15).

Кад у цркви стојиш, не осврћи се ни на једну страну; не гледај како ко стоји и како се моли, јер ћеш као фарисеј бити осуђен, пошто твоје није да о томе судиш, него Божје и ти само себе пред Богом правдај. Гледај само на олтар где се најсветија жртва приноси и као митар у себи понављај: Боже, буди милостив мени грешнику!

3. Чувај се као живе ватре смеха и разговора у цркви, јер тиме Бога вређаш, пошто тиме показујеш не само да не поштујеш цркву као најсветије место, него и друге на грех наводиш и сметаш им да се моле. Пажљиво слушај шта се чита и пева и тиме се наслађуј. А ако се мисао твоја одвоји ма куд на другу страну, старај се, да је вратиш и да је упутиш да слуша песме и молитве којима се Бог слави и тада ћеш са коришћу из цркве изићи.

4. Долазећи у цркву опомени се и мртвих и мисли на твој дан, када ћеш и ти у недра матере земље отићи. И помоли се за мртве да их помиљује Бог. Ово ће не само за њих корисно бити него и за самог тебе, јер и на тај начин љубав према својим ближњима показујеш. Мислећи на своју смрт усрдније ћеш се помолити Богу.

5. Оно што си чуо у цркви, да се чита, пева или проповеда, труди се да испуниш и размисљај: на који начин. Јер иначе ћеш бити осуђен што знаш што треба да чиниш, а ти не чиниш. Благо онима који слушају реч Божју и држе је (Лука II, 28).

ЦРКВЕНЕ КЊИГЕ СРПСКЕ РЕДАКЦИЈЕ
У МАНАСТИРУ ХОДОШ - БОДРОГУ

Манастир Ходош-Бодрог налази се западно од Арада, на подручју села Нови Бодрог, општина Фенлак.

Најстарији докуменат, који говори о постојању манастира датира из XII. века.

На основу историографије, доказује се, да је манастир у XII-XIII в. био разрушен и да је око 1465 године постојао један мали манастир(скит) у средини шуме, коме је следило 1498 године ктиторство породице Јакшићевих.

О постојању манастира постоје више мишљења. Ми ћемо овде набројати књижевне радове српске редакције, који доказују, да је манастир имао своју верско-просветну улогу на подручју Арадске Епархије у Карловачкој Митрополији.

Најстарији примерак који се налазио у манастирској библиотеци до прве половине прошлог века, био је један стари рукопис српске редакције из 1390-1410, који се сада налази у Националном Музеју у Прагу.

Из XV в. манастир поседује три словенско-румунских рукописа.

У инвентару библиотеке фигуришу 108 књига, које су штампане између XVI-XVII в. којима се додају и 30 словенско-румунских рукописа.

Број књига до 1838 године диже се на 219. 140 књига су словенског порекла: старо-словенског, српског и руског. 21 на латинском, 13 на мађарском и само 11 на румунском језику.

Године 1961 када је учињено опште инвентарисање књига, библиотека је поседовала 2.029 књига и 17 рукописа, као и 24 словенско-румунских, који су 1956 године били пренесени у седишту Арадске Епископије.

Тренутно, библиотека манастира поседује 3.000 књига, којима се додају 17 рукописа из разних времена као и 24 словенско-румунских рукописа.

Набројаћемо књиге само српске редакције:

1. ДНЕВНИК : из 1760-1769 године на српском језику. На-
лази се у Румунској Епископији у Арад-у. Има 95 листа.
2. ПСАЛТИР СА ЧАСОСЛОВОМ : из XVI века. Налази се у Му-
зејској Колекцији у манастиру Арад-Гају. Има 366 листа.
3. ТИПИК СВ. САВЕ : Писан у манастиру Гомионици 1599 го-
дине. Има 278 листа.
4. ПСАЛТИР : из XVI века. Има 514 листа.
5. АКАТИСТ : из 1558 г., донесен из манастира Козије. Ру-
копис садржи 520 листа.
6. АПОСТОЛ : из XVI века. Има 207 листа.
7. ЧЕТВОРОЈЕВАНЂЕЉЕ : из XV-XVI века. Има 345 листа.
8. ПРОПОВЕДИ ЈЕФРЕМА СИРИНА : из XVI века. Рукопис садр-
жи 109 проповеди Јефрема Сирина. Има 344 листа.
9. ПСАЛТИР : из XVI века. Ј. Јуфу тврди да је то копија
Псалтира Божицара Вуковића издат у Венецији 1520 г. Има 257 л.
10. ПСАЛТИР : из XVI века. Копија Вуковићевог Псалтира.
Има 252 листа.
11. СЛУЖБЕНИК СА ТИПИКОМ : из XVI века. Има 82 листа.
12. ТУМАЧЕЊЕ ПСАЛТИРА : из 1612 г. копиран у манастиру Гомиони-
ци од јеромонаха Јефимија и Максима из Св. Горе. Има 253 л.
13. ПСАЛТИР : из XVI века. Има 378 листа.
14. СБОРНИК АВЕРКИЈЕВ : из 1626 г. писао монах Аверкије
у Св. Гори, Кареји. Има 553 листа.
15. МИНЕЈ за новембар : из XVI века. Има 208 листа.
16. АКАТИСТ : Штампан крајем XVI века. Има 123 листа.
17. МИНЕЈ за октобар : из XVI века. Има 155 листа.
18. ПСАЛТИР : из 1615/17. Има 586 листа.
19. СБОРНИК : из XVII века (налази се у Музејској Колекци-
ји у манастиру Арад-Гају. Има 274 листа.
20. МИНЕЈ за фебруар : Штампан крајем XVI века.
21. ПСАЛТИР : Штампан крајем XVI века или почетком XVII.
Има 326 листа.
22. ПСАЛТИР : Штампан крајем XVI века. Има 346 листа.
23. ПСАЛТИР : из XVI века. У њему се налази белешка из
1752 г. у којој се спомиње име Синесија Живановића, епископа
арадског. Има 366 листа.

24. ПСАЛТИР : из XVI века. Има 510 листа.

25. ПСАЛТИР : из XVI века. Има 526 листа.

26. МИНЕЈ за децембар : из XVI века. Налази се у библиотеци Историјског Музеја Румуније.

Манастир поседује и један рукописни састав на српском језику из 1793 године - "Недељне проповеди". Има 12 листа.

Аутор овог састава вели да су једни рукописи дошли са српског православног подручја и то, вероватно, крајем XVII в. или почетком XVIII века, т.ј. после ослобођења ових крајева од турака.

Као највредностије књиге из библиотеке ман. Ходош-Бодрога, аутор наводи:

- Псалтир Божицара Вуковића, Венеција 1520 г.

- Псалтир из манастира Милешева, из 1545 г.

- Еванђелистијар београдски из 1552 г.

- Библија, штампана у ман. Острогу 1581 г.

Од српских листова постоји. Српска Псала, Српски Летопис и Школски Лист. Аутор не наводи године издања.

У манастирској архиви постоји копија Диплома Леополда I из 1690-1691 на основу које је манастир Ходош-Бодрог потчињен заједно са Арадском Епископијом - Митрополији карловачкој.

Затим долази писмо из 1716 г. Евгенија Савојског, којим даје право игуману манастирском да се брани од евентуалних непријатности од стране аустријске војске, која је у то време стигла до манастира Бодрога.

Аутор вели, да је коришћење румунског језика у текућим пословима почело тек 1887 г. после одласка последњег игумана манастирског, србина, Корнелија Живковића.

Као категорија посебних докумената, сачињавају разне копије докумената из разних европских архива, које се односе на постојање манастира.

Библиографија:

Манастир Ходош-Бодрог

у издању Арадске Епископије,
Арад 1980

Протојереј,
СТЕВАН РАЈИТ

СЕДАМДЕСЕТ ГОДИНА ПОЈАЧКЕ АКТИВНОСТИ
ЈЕДНОГ ВРСНОГ ПОЈЦА

Сваки православца зна да ни једно богослужење не може да се обави без свештеника и појца, који одговарају на јекте-нијама и певају прописане стихире.

Да би свештеник увек имао при руци спремног појце, он је морао да се за то благовремено постара. Било је потребно да од талентованих младића подучавањем осмогласном, празничном и великом појању, створи добре појце. То подучавање вршили су, како свештеници тако и вероисповедни учители.

Један од таквих талентованих младића био је и наш слављеник: МИЛИВОЈ БУРНАЗ, рођен у Арад-Гају 25. XII. 1906 г. од родитеља Милана Бурназа и Данице рођ. Живањелов, земљорадника, који ове године испуњава 70 година појања за певницом.

Његову групу од петоро младића подучавао је ондашњи вероисповедни учитељ ХРИСТИФОР КОЈИЋ, Курс спремања трајао је 3 и 1/2 године. Часови су се држали сваки дан по подне преко целе године, - како тврди наш слављеник. И тако изучени заузели су своја места у певници и на свим богослужењима сложено појали.

Протојереј Урош Ковинчић, парох арадски, опслужујући Гајску парохију, запазио је да је Миливој Бурназ, од свих његових другова, најбољи познавалац појања и особито добар тенориста. И на препоруку његову арадска црквена општина, ангажовала га је за другог појца са 15. IX. 1930 године.

Била је то одговорна обавеза, јер је требао да са раздаљине од 7 км. долази у Арад на свако вечење, јутрење и литургију. Али се он од те обавезе није бојао. Као добар домаћин знао је да све своје домаће послове тако удеси да и ову појачку дужност савесно изврши. И тако је он савесно долазио и по невремену. Навешћу само један случај. Уочи Божића 1937 г. вејао је силан снег. Није се могло доћи ни са каквим превозним средством. Миливој је пошао пешке и стигао на сам почетак јутрења. Видевши га овејаног снегом, рекох му: "нисте морали доћи на ју-

треће", а он ми одговори: "Дужност је дужност"! Помислих у себи "колико је овај савестан"!

На позив Епархијске управе Темишварске да се сви изучени појци јаве ради полагања испита за оспособљење црквених појаца, Миливој Бурназ се одазвао и на испиту добио врло добру оцену. О томе је добио и Сведочанство под Бр.Д.56/1944.

Иако је завршио индустријску школу и дипломирао, ипак је његова жарка жеља била да се потпуно посвети земљорадњи и црквеном појању у Араду. Да буде ангажован у Араду као појак, руководио се и жељом да се кроз појање одужи и сенима својих предака, који су оно време живели у Араду и припадали цркви "Текелијиној", за коју је он добро знао да је то најстарија православна црква у Араду, црква српских граничара и некадашња катедрала арадске Епископије.

И тако је он савесно долазио и појао све до 30 септембра 1949. када је због колективизације дао оставку на појачку дужност, после 19 1/2 година савесног вршења појачке дужности. Али ни после тога није нас заборавио, него нас је о празницима поштивао, обрадовао својим лепим појањем.

У Пољопривредној Кооперативи се није дуго задржао. Исписавши се, ушао је у државну службу. При састављању радне књижице, на основу уверења које му је црквена општина Арадска издала, да је заиста био ангажован контрактурално и вршио појачку дужност, Пензионирани Уред унео је све те године у његову радну књижицу, и кад је дошло време пензионисања, он је и за те године добио одговарајућу пензију. И онда се у њему "отвориле очи" и разумео да га је Бог тиме наградио за све своје искрено служење Њему, кроз његово појање. Због тога је од тада још више долазио у арадску цркву, да сада благодари Богу на свему. И сада у 85-тој години живота, још увек свеж и оран за сваки посао, води свој домазлук, али и свету цркву у Араду, па и у Гају никада не напушта. Његов пример доброг светосавца износимо овде за углед свима младим појцима, како дисциплинован и савестан човек, може, поред свог домаћег занимања, кад само хоће, - да по Христовим речима служи и Богу и људима.

Честитајући му на свему, ми му кличемо: "ЖИВЕО НА МНОГА-ЈА ЛЕТА". (Протојереј-ставрофор Драгутин Остојић).

ПРОСЛАВЉАЊЕ СВЕТОСАВСКЕ СЛАВЕ

У Кетфељу

27/14 јануара 1991 г. велико славље захватило је цео Кетфељ. По први пут после ослобођења, месна Основна Школа, отворила је широм сва своја врата и окићена примила Светосавске Србе. На сам дан празника, у светом храму служена је света Литургија на којој је певао месни мушки хор. По подне у 15 часова, пошто је отслужено свето вече богослужење, у тренутку када су појци певали тропар Српског Светитељу и Учителу, кренула је из св. храма свечана поворка. На челу са својим парохом који је носио икону Светитеља, са свечано уздигнутим барјацима, праћени мноштвом деце и њихових родитеља уз умиљно појање кетфељских појаца и певача из певачког друштва, поворка је кренула ка школи. Овде испред широм отворених врата школе чекао је директор, господин професор Михај Рубеј са осталим професорима. У једној од учионица која је била већ спремна за ову прилику и у којој се налазио сто са славским колачем, свећом и иконом светог Саве, чекала су остала деца са родитељима и професорима. Просторија је била претесна да прими све раздрагане кетфељце. "Нек се брат са братом мири, нек се слави Српска Слава, то нам вели СВЕТИ САВА" био је то мото културно духовне приредбе коју су извели деца српске и русинске националности пред својим професорима, родитељима, у част великог учитеља и покровитеља школа наших, Светитеља Саве. У грудима месног пароха Благоје Чоботина и вредне професорке Јаворке Јоргован, заиграло је срце од радости у тренутку када су ученици и предшколци, које су их они припремили, почели својим херувимским гласићима да славе, хвале и песме поје у част Светитеља Саве. Лица родитеља и старих чланова певачког друштва била су окупана сузама радосницама. Био је то историјски тренутак. Свештеник је светосавски колач пререзао са младим и узбуђеним кумом Давором Јоргован, учеником осмог разреда, а Светосавску ружу-ову духовну нит, наше српско духовно благо за следећу годину узела је ученица четвртог разреда Нина Огинчук. Душом и срцем певало се а небо се радовало. У оваквој све-

чаној и духовној атмосфери ове 1991 године протекао је српски празник Светога Саве у малом али дичном селу Кетфелу. (Јереј, Благоје Чоботин).

У Фенлаку

После свечано отслужене св. литургије, месни парох фенлачки-јереј Сава Поповић у присуству испуњене цркве са верницима уз умилни пој месног певачког друштва, окружен српском дечицом обавио је свечано резање светосавског колача. Ову радост резања колача са својим свештеником поделили су и мале Делија Плу-
жар и Весна Ненадов, које су са својим малим топлим ручицама окретале и придржавале светосавски колач.

За следећу-1992 годину, ову свету дужност светосавског кума, прихватила је Надина Никић, кћи Саве Никића. После завршеног чина, деца су песмом и декламацијама поздравили све присутне и на такав начин свечано прославили Св. Саву. У својој духовној радости, присутни су са сузама радосницама исплатили и наградили труд вредних малишана - деце Св. Саве. (Јереј, Сава Поповић)

У Сенпетру

По завршетку св. литургије, месни парох протонамесник Станмир Мирковић у присуству верника и око осамдесетак деца, обавио је свечано резање колача. Светосавски колач је са својим свештеником пререзао кум Љубиша Петков, који је поклонио светом храму 2.000 леја. Ову свету нит светосавске прославе-светосавску ружу, за следећу 1992 г. преузео је Јован Палинкаш.

По завршетку светог чина, уследио је пригодан духовни доживљај, који су приредила школска деца. Из младих грла орила се св. храмом светосавска химна, па затим рецитације у част првог архиепископа српског Св. Саве. Тудори су на крају прославе делили деци слаткише, док је кум по крај топлог осмеха и ведрине, вредној деци поклонио чоколаде. (Протонам. Станмир Мирковић).

У Сеникићеву

Настављајући обичај од ранијих година, деца српског живља са својим родитељима, окупили су се у храму Успења Пресв. Богоро-

дице, да би прославили свог највећег просветитеља. Било је дивно чути и видети, како, око тридесет деца уз химну св. Сави, уз пригодне рецитације, уздику молитве највећем српском Оцу и Свецу. Колач су са свештеником пререзали Биљана и Милодраг Јовановић, док су за следећу годину, славску ружу преузела сва српска деца из места: Сања Петров, Биљана и Драган Дамјанов, Звездана Редић, Душан и Јасмина Петровић, Адријана Мандран, Андреја Станку, Гордана Беленца, Сања Адам и др. (Јереј, Огњан Плавшић).

У Чанаду

Као и последњих 20-так година, и ове године, уз Божју помоћ и благодат, српска су челад славила свог највећег просветитеља - Св. Саву. После вечерња у 15 часова по подне деценица од 3 до 13 година, уз химну Св. Сави декламовала су пригодне духовне песме, посвећене првом архиепископу српском. Око 40-так малишана потрудили су се да својим талентима докажу окупљеној Србадији своју оданост према свом првом архинастиру. Колач је пререзао месни прота Георгије Плавшић са кумом Миланом Стојаков, док је за следећу годину преузео Мирча Томин. (Прота Георгије Плавшић).

У Араду

На литургији богослужили су протојереји Стеван Рајић парох и Драгутин Остојић умировљени парох арадски. За време св. литургије, после "заамвоне молитве" служио се мали помен за све чланове породице Саве Текелије. После св. литургије, сви су верници из цркве прешли у Зборници, где се, после освештања водице, обавило резање светосавског колача. Кума славе била је ученица Кристина Путерић у чијој је име породица даривала свету цркву са новом завесом на Трону Матере Божије. Од Кристине кумстао је преузела мена млађа сестра Дана. Било је 12 декламација. Резање колача је снимила арадска телевизија. (Ст. Р.).

ИЗРАЗИ САУЧЕШТА

У великом болу и тузи, губитком рођеног оца и деде **ВАСЕ ПЛАВИШТА** из Нађлака, свештенство арадског протопрезвитерата изражава дубоко саучешће својој браћи у Христу Проти Георгију Плавшићу пароху чанадском и јереју Огњану Плавшићу пароху Вел.Сенмиклушком.

Изненадном смрћу драге мајке **ГИНЕ ГИНЋИЛОВ** из Кетфеља, драгом нам брату у Христу Проти Миосаву Гинђилову у далекој Америци, свештенство арадског протопрезвитерата изражава своје искрено саучешће.

Смрћу **ИЛИЈЕ ПЕТКОВОГ**, супруга, оца, таста и деде, из Нађфале, свештенство арадског протопрезвитерата саучествује у болу са породицом јереја Милана Јоргована пароха варјашког.

ВЕЧАН ИМ СПОМЕН !

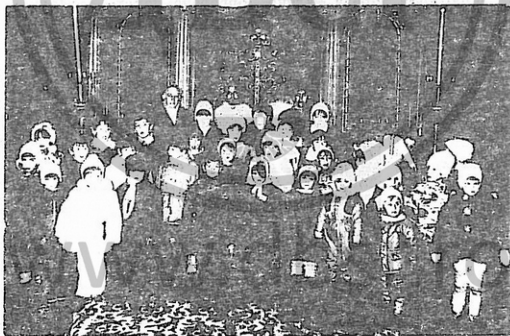

ОДЛИКОВАЊА, ПРОИЗВОЂЕЊА

Његово Преосвештенство Епископ САВА, на светој пређеосвешћеној литургији одслуженој 21 марта 1990 у манастиру БЕЗДИНУ поводом причешћивања свештенства арадског протопрезвитерата, одликовао је протојереја Љубомира Бугарина умировљеног пароха нађуфалског, правом ношења напрсног крста.

Истог дана произвео је протонамесника ГЕОРГИЈА ПЛАШИЋА пароха чанадског и протонамесника СТЕВАНА РАЈИЋА пароха арадског у чин протопрезвитера са правом ношења надбедреника.

На Малој Госпојини 1990 у Фенлаку, Преосв. Еп. САВА одликовао је јереја САВУ ПОПОВИЋА пароха фенлачког правом ношења црвеног појаса.

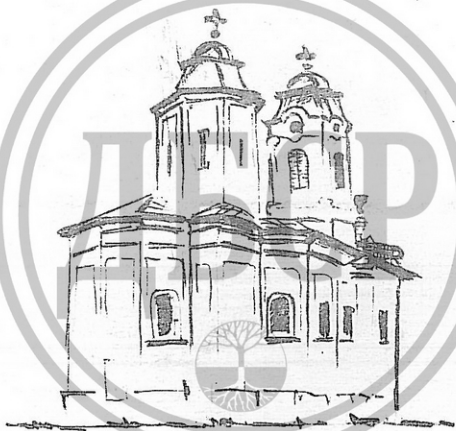
На Св. Саву у варјашкој цркви
1991 г.

С А Д Р Ж А Ј

Предговор	стр. 5
Проповед на Ускрс	7
Историјски преглед Срп.Прав.цркве у Чанаду	9
Духовно саће	11
Како треба у цркву ићи и у цркви се понашати	12
Црквене књиге српске редакције у манастиру Ходож-Бодрогу	13
Седамдесет година појачке активности једног врсног појца	16
Прослављање светосавске славе	18
Изрази саучешћа	21
Одликовања, произвођења	22

www.dbsr.ro

ЦРКВА МАНАСТИРА БЕЗДИНА

www.dbsr.ro